

COLUMN 11 - NIEUWE BEZEMS VEGEN SCHOON ...



*Waalwijk - R.K. Begraafplaats St. Jan de Doper
(voor de kaalslag)*



bidden voor wijsheid...

Er was iets aan de hand, in Waalwijk. Of liever: er is nog steeds iets aan de hand. Ons kwam ter ore dat er snode plannen waren met de R.K. begraafplaats St. Jan. Reden voor ons om er maar eens poolshoogte te gaan nemen, wij kenden deze begraafplaats nog niet. Hij ligt ook niet in ons verzorgingsgebied als regiocoördinatoren van De Terebinth, maar Waalwijk heeft überhaupt nog geen regiocoördinator dus liepen wij ook niemand voor de voeten. Overigens: voelt u zich geroepen om in die regio coördinator te worden: meld u zich bij De Terebinth, maar dit ter zijde.

Na enige verspilling van benzine (begraafplaats voorbij gesjeesd en lang leve het eenrichtingsverkeer) betraden wij St. Jan. Wouw! Wat een aangename verrassing, wat een verademing om eens op zo'n begraafplaats binnen te treden! Diverse begraafplaatsen in de regio Eindhoven worden op gezette tijden verblijd met een bezoek van ons en doorgaans lopen we er na zeer korte tijd weer weg en maken hooguit een paar overzichtsfoto's voor onze documentatie. Voor de rest is het een en al uniformiteit en geglim.

Maar hier, nee maar: het groen springt je tegemoet, een aangename rust komt over je en er is veel te kijken. Niet in de laatste plaats omdat vele graven duidelijk met liefde worden verzorgd. De oude aanleg in kruisvorm is nog te herkennen, zoals dat een R.K.-begraafplaats betaamt. Een coniferenlaan voert je vanaf de ingang naar de calvarieberg annex urnenmuur. Deze is omzoomd door prachtige berken. Rechts staat een mooie wilg. Er is een wand van groen, vele bomen alom. Links staat een flatgebouw van waaruit je een fraai uitzicht moet hebben op deze oase. Toegegeven, de coniferenlaan is aan de laanzijde weliswaar groen geschoren, maar aan de beide achterzijden links en rechts zijn ze nogal kaal. Duidelijk een zeer goed bedoelde, maar niet geheel geslaagde poging om twee heren te dienen: de coniferenlaan naar de calvarieberg behouden en aan de achterzijde de graven niet hinderen of overwoekeren. Maar met wat deskundige aanwijzingen en de natuur die de rest doet, is dit nog wel in orde te krijgen.

Genietend lopen we rond en natuurlijk sta ik veelvuldig met mijn fotoestel voor mijn gezicht. De begraafplaats leeft, want er komen steeds bezoekers. Eén bezoeker staat demonstratief te kijken wat ik aan het doen ben.

"Mooi, hè", zeg ik tegen de man. Meer heeft hij niet nodig om van wal te steken en ik krijg een heel verhaal te horen. Over de nieuwe pas aangetreden meneer pastoor. Meneer pastoor valt niet in goede aarde, om even in funeraire stijl te blijven. Meneer pastoor -late roeping- heeft zo zijn eigen ideeën omtrent de begraafplaats, n.l. "weg met al dat groen, omzagen die handel". Meneer pastoor heeft al bonje met het koor en nu ook nog eens met de vrijwilligers die het groen verzorgen en met de bezoekers van de begraafplaats. Meneer pastoor maakt hiermee de parochie kapot. Meneer pastoor wordt wel gesteund door zijn meerderen in "Den Bosch", maar dat zijn dan ook de enigen van wie hij steun schijnt te krijgen. Bitter klinkt de stem van de man die zo vol vuur opkomt voor "zijn begraafplaats" waar hij (inmiddels ruim in de zeventig) zijn hele leven al komt. Deze man is een ware kenner van zijn omgeving en kent derhalve velen die begraven liggen op het kerkhof.



Straks nog de enige boom?

Je ziet maar weer: onze geschiedenis ligt op de kerkhoven en de begraafplaatsen, hij zou er zó een boek over kunnen schrijven.

Nee, dan de oude pastoor, die stond tenminste *tussen* zijn kudde. Maar die is weggestuurd.

Er zijn vele conflicten tussen meneer pastoor en zijn schaapkes, die zich -in deze tijd- echt niet meer als makke schapen over de dam laten sturen.

En dan nu dus de bomen. Meneer pastoor zal zijn zin doordrijven, zo verwacht mijn verteller. Maar conflicten ruim je niet uit de weg door bomen uit de weg te ruimen. "Het gaat hier ergens anders over", zo zegt de man mij. "Het gaat hier over wie de *màcht* heeft, wie hier kan laten zien dat hij de *báás* kan spelen. Ik heb allang de parochie verlaten, ik ben wel gelovig gebleven. Als meneer pastoor zo doorgaat, dan krijgt hij de parochie die hij verdient: dan kan hij in zijn eentje kudde spelen."

Als klap op de vuurpijl en met giftige boosheid in zijn stem, besluit hij: "Als Onze Lieve Heer toestaat dat *déze* pastoor naar de hemel gaat, dan wil *ik* er *niét* heen!" Heftig.

Later zagen wij een regionale televisieuitzending, waarin het bovenstaande werd bevestigd.

Nieuwe bezems vegen schoon ... als 't moet zelfs de *héle* begraafplaats ... laten wij hopen dat dit (zie foto) straks niet de *énige* boom is die er nog staat.